

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty a soudkyň Michaely Bejčkové a Sylvie Šiškeové v právní věci žalobkyň: **a) A. D., a b) nezletilá V. D.,** proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 8. 2020, čj. OAM-292/ZA-ZA11-VL13-2020, a ze dne 11. 12. 2020, čj. OAM-644/ZA-P07-K01-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2021, čj. 4 Az 45/2020 - 36,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně a) požádala dne 2. 6. 2020 o udělení mezinárodní ochrany. Dne 16. 9. 2020 tak učinila i jménem své právě narozené dcery, žalobkyně b). Žalovaný jejich žádosti zamítl jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Zdůvodnil, že žalobkyně jsou státní příslušnice Moldavské republiky, kterou ČR, s výjimkou Podněstří, považuje za bezpečnou zemi původu [§ 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu a § 2 bod 15 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců]. Žalobkyně neprokázaly, že v jejich případě nelze Moldavsko za bezpečnou zemi považovat. Žalobu obou žalobkyň městský soud zamítl.

[2] Žalobkyně (stěžovatelky) napadly rozsudek městského soudu kasační stížností. Namítly, že si žalovaný měl ujasnit, zda stěžovatelky nemají vztah k Podněstří. V jejich případě nelze Moldavsko považovat za bezpečnou zemi původu, neboť stěžovatelka a) je tam pronásledována a diskriminována z důvodu svého zaměstnání (jako žurnalistka píše v ruském jazyce). Městskému soudu předložila řadu článků ohledně tamní politické situace, soud je ale k důkazu neprovedl. Stěžovatelka b) je plně odkázána na stěžovatelku a), navíc nemá žádný doklad prokazující její moldavské státní občanství. V případě vycestování matky [stěžovatelky a)] do země původu by zůstala v ČR bez rodičů. Stěžovatelky se domáhají humanitárního azylu a doplňkové ochrany. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že stěžovatelky v kasační stížnosti napadají spíše závěry rozhodnutí o své žádosti než rozsudek městského soudu, a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[3] Ve věcech, v nichž před krajským/městským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[4] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[5] Městský soud postupoval správně podle judikatury NSS, z níž plyne, že žadatel o mezinárodní ochranu, který pochází z bezpečné země původu, je povinen prokázat, že tato země pro něj není bezpečná (srov. rozsudek ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, nebo nedávná usnesení ze dne 9. 9. 2020, čj. 2 Azs 223/2020 - 29, a ze dne 29. 7. 2021, čj. 10 Azs 77/2021 - 27). Jako azylový důvod stěžovatelky tvrdily obavu z bývalého přítele stěžovatelky a). Ta při pohovoru doplnila, že měla problémy s policií v souvislosti s trestnou činností svého bývalého přítele, na jednání policie si však nestěžovala, neboť v Moldavsku „*to totiž nemá smysl*“. Dále uvedla, že se bojí o budoucnost svou a svého dítěte, a poukázala na nedostačující zdravotní péči v zemi původu. V zastoupení stěžovatelky b) pak stěžovatelka a) při pohovoru se žalovaným sdělila obavu o život dcery [stěžovatelky b)] z důvodu své práce orientované na Ruskou federaci.

[6] Bylo úkolem stěžovatelek přesvědčit žalovaného, že jejich příběh je mimořádný a odůvodňuje věcné posouzení jejich žádosti, jinými slovy že jim hrozí větší riziko vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. To se však stěžovatelkám nepodařilo. Žalovaný tedy správně věcně nehodnotil, zda stěžovatelky splňují důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu (viz § 16 odst. 3 zákona o azylu).

[7] Stěžovatelky v průběhu řízení pozměňovaly svůj azylový příběh. V řízení o žádosti stěžovatelky b) začala stěžovatelka a) spojovat své problémy s policií se svojí prací. Žádné konkrétní problémy, které by souvisely přímo s osobami stěžovatelek, však v tomto směru netvrdila (původně uváděla, že není nijak politicky aktivní ani v souvislosti se svou novinářskou prací). Se stěžovatelkami nijak nesouvisely ani články předložené před městským soudem. Z neuspořádaných tvrzení stěžovatelek vyplývá spíše to, že stěžovatelka a) má v Moldavsku s ohledem na své jazykové omezení obtížnější pozici při hledání zaměstnání. NSS spatřuje ve snaze stěžovatelek získat v ČR mezinárodní ochranu čistě sociálně-ekonomické důvody. Souhlasí proto se závěrem žalovaného, který v napadeném rozsudku potvrdil i městský soud, že žádosti stěžovatelek o mezinárodní ochranu jsou zjevně nedůvodné.

[8] Ke kasačním námitkám NSS připomíná, že bylo na stěžovatelkách, aby prokázaly, že Moldavsko pro ně není bezpečnou zemí původu. Stěžovatelka a) uvedla, že naposledy bydlela v Kišiněvu. Sama se nezmínila, že by pobývala v Podněstří a že by jí v souvislosti s tím hrozilo nějaké nebezpečí. NSS shodně jako městský soud (viz závěr bodu 28 napadeného rozsudku) neshledává pochybnosti ohledně státního občanství stěžovatelky b). Stěžovatelka a) ve správním řízení uvedla, že otcem stěžovatelky b) je státní příslušník Moldavska, a v čestném prohlášení o státní příslušnosti stěžovatelky b) ze dne 21. 10. 2020 potvrdila její moldavskou státní příslušnost. K obavě, že stěžovatelka b) zůstane sama v ČR, NSS uvádí, že v tomto řízení se posuzuje žádost obou stěžovatelek o mezinárodní

pokračování

ochranu, nikoli otázka vycestování z ČR. Stěžovatelky mohou požádat o některý druh pobytového oprávnění podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Současně je zřejmé, že stěžovatelka b) není nezletilou osobou bez doprovodu (srov. § 16 odst. 4 zákona o azylu), a s největší pravděpodobností lze přepokládat, že bude následovat osud stěžovatelky a), své matky.

[9] NSS uzavírá, že v této věci nevystala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Městský soud ani hrubě nepochybil při výkladu práva. NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[10] NSS rozhodl o kasační stížnosti neprodleně, proto se samostatně nezabýval žádostí stěžovatelek o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nad rámec odůvodnění svého rozhodnutí však uvádí, že žaloby stěžovatelek proti rozhodnutím žalovaného měly odkladný účinek přímo ze zákona v souladu s § 32 odst. 2 zákona o azylu ve znění účinném do 1. 8. 2021, proto má i kasační stížnost v této věci odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

[11] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51 - 53). Stěžovatelky úspěch neměly, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak toto právo měl, žádné náklady nevznikly.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. listopadu 2021

Ondřej Mrákota  
předseda senátu